

Arrest

nr. 271 028 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FADIGA
Terhulpensesteenweg 177/10
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2021 tot het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. FADIGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 25 januari 2021 gemachtigd om hier te studeren aan een privé-instelling. Er werd haar een A-kaart afgeleverd, geldig tot 30 september 2021.

Verzoekster diende op 16 september 2021 een aanvraag tot vernieuwing in van haar verblijfsvergunning.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene was in het bezit van een A-kaart als student aan een privé-onderwijsinstelling op basis van artikel 9en 13 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag ingediend op 16.09.2021 kan niet in aanmerking worden genomen.

Het statuut van betrokkene blijkt gewijzigd. De betrokkene heeft nagelaten om een aanvraag voor een statuutswijziging naar student aan een erkende onderwijsinstelling in te dienen in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980 en artikel 25/2,§1, 2° van het KB van 08.10.1981.

Indien zij een aanvraag tot machtiging op basis van studies aan een erkende onderwijsinstelling wenst in te dienen, dient dit te gebeuren in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980. Na positieve woonstcontrole en voorlegging van een geldig identiteitsdocument, zullen bovendien de nodige documenten moeten worden overgemaakt: motivatiebrief, attest goed gedrag en zeden, medisch attest, inschrijvingsattest aan erkende onderwijsinstelling, bewijs van voldoende middelen van bestaan, geldige ziektekostenverzekering).

Bij de indiening van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dient betrokkene bovendien aan te tonen dat zij de bijdrage heeft betaald die de administratieve kosten van de behandeling van een dergelijke aanvraag (209 euro) dekt.

[...]

In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, §§ 2 en 3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfsaanvraag die op 16/09/2021 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard :

o zij heeft niet bewezen dat hij de door hem te betalen retributie betaald heeft;

[...]”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster legt voor de Raad nog een aanvullende nota met stukken voor. Dit stuk is echter niet voorzien in de procedure.

Nog daargelaten de vraag in hoeverre deze nieuwe stukken relevant zijn voor de beoordeling van het middel, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij erop wijst dat deze de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in het kader van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De aanvullende nota met stukken wordt dus uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de volgende schendingen aan:

“- Schending artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn

- Schending van de plicht tot zorgvuldigheid

- schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de kennelijke beoordelingsfout, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het voorzorgsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel bij de motivering van bestuurshandelingen, alsmede van het algemene rechtsbeginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te beslissen met inachtneming van alle relevante elementen van het geval;

Schending artikel 58 van de wet van 15.12.1980 “.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Schending artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

De wet van 29 juli 1991 bepaalt in artikel 2: « De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. » ;

Dat artikel 3 bepaalt: « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. » ;

Er werd geoordeeld dat « s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée par la partie requérante [...] si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, toutefois, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué. ce qui implique que la motivation doit répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé (CCE. arrêt n° 44468. 31 mai 2010. 3.1. V aussi : C.E. arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et n° 101.283 du 29 novembre 2001) ;

vrije vertaling: "wat betreft de verplichtingen die op de administratieve autoriteiten rusten krachtens de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van de administratieve handelingen waarvan de inbreuk door verzoeker wordt ingeroepen [...] als de De formele motiveringsplicht die op de autoriteit rust. houdt geenszins de gedetailleerde weerlegging in van alle argumenten van verzoeker, maar houdt wel de verplichting in om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de handeling hebben vast gesteld aangevallen, hetgeen impliceert dat de motivering moet reageren, ook al is dit impliciet maar zeker, op de essentiële argumenten van de betrokken persoon (RVV. arrest nr. 44468. 31 mei 2010. 3.1. Zie ook: RS. arresten nr. 97.866 van 13 juli 2001 en nr. 101.283 van 29 november 2001);

Op grond van de zorgvuldigheidsplicht moet de administratie rekening houden met alle elementen van het dossier, zodat zij met kennis van zaken een beslissing kan nemen.

Het is vaste rechtspraak dat elk administratief besluit moet worden gekenmerkt door een adequate motivering, zowel feitelijk als rechtens, na een zorgvuldig onderzoek van het aan de Raad voorgelegde dossier (J. CONRADT; "Les principes de bonne administration dans la jurisprudence du Conseil d'Etat" A.P.T; 1999, p.268, n° 8);

2. Schending van de plicht tot zorgvuldigheid en schending artikel 58 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In het kader van haar zorgvuldigheidsplicht moet de administratie rekening houden met alle elementen van het dossier om haar beslissing te nemen met de volledige kennis van de feiten.

In casu is het duidelijk dat verweerster, door een zorgvuldige analyse van de objectieve elementen van het dossier niet te hebben uitgevoerd, haar beslissing niet voldoende heeft kunnen motiveren en derhalve haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Deze formaliteit is door de administratie geenszins vervuld, temeer daar verzoekster, nadat zij alle documenten met betrekking tot haar verklaring van wettelijke samenwoning bij het gemeentebestuur van Kortenberg had ingediend, de uitkomst van haar aanvraag afwachtte toen zij werd bevolen het grondgebied van de verwerende partij te verlaten.

Dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster

L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de

son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

vrije vertaling: De verplichting tot formele motivering van het besluit, die op grond van de verschillende wet telijke bepalingen op het bestuursorgaan rust, moet degene tot wie het besluit is gericht, in staat stellen de gronden te kennen waarop het besluit is gebaseerd, zonder dat het bestuursorgaan evenwel verplicht is deze gronden toe te lichten. Het volstaat dus dat het besluit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de auteur ervan weergeeft, zodat de geadresseerde van het besluit de motivering ervan kan begrijpen en deze in voorkomend geval in het kader van een beroep kan aanvechten, en de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen. Op dit punt beklemtoont het Hof dat het in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet aan de Raad is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder, maar enkel om na te gaan of laatstgenoemde geen feiten als vast staand heeft aangenomen die niet uit het administratieve dossier blijken en of hij aan deze feiten, zowel in de materiële als in de formele motivering van zijn besluit, geen uitlegging heeft gegeven die voortvloeit uit een kennelijk onjuiste beoordeling (in dezelfde zin: CE, 6 juli 2005. nr. 147.344).

Overwegende dat de wederpartij, om de bestreden beslissing te nemen, van mening was dat indiener, als student van een particuliere onderwijsinstelling, in het bezit was van een A-kaart krachtens de artikelen 9 en 13 van de wet van 15.12.1980.

Dat het op 16.09.2021 ingediende verzoekschrift niet kan worden aanvaard. De status van de betrokkene lijkt te zijn veranderd. De betrokkene heeft geen wijziging van statuut in quasi-student in een erkende onderwijsinstelling aangevraagd overeenkomstig artikel 58 van de wet van 15.12.1980 en artikel 25/2, §1, 2° van het koninklijk besluit van 08.10.1981.

Deze redenering berust echter op een onjuiste analyse van de objectieve elementen van het administratieve dossier, aangezien verzoeker nog steeds de status van student heeft, aangezien hij sinds het academiejaar 2021-2022 regelmatig is ingeschreven bij het instituut "Enseignement de promotion de formation", kortweg EPFC, te Brussel.

Dat deze instelling een door de staat georganiseerde, gesubsidieerde en geaccrediteerde instelling voor hoger onderwijs is, de aanvrager is ingeschreven voor een hogeronderwijsprogramma van 52 studiepunten en meer dan 12 lessen per week gedurende het academisch jaar 2021-2022. (Bewijs van inschrijving in het CFET van de aanvrager)

Indien de wederpartij de stukken van het administratieve dossier zorgvuldig had onderzocht, zou zij gemakkelijk hebben kunnen vaststellen dat verzoekster aan het Institut privé des hautes études à Bruxelles IHE was ingeschreven in het eerste jaar van een MBA, gespecialiseerd in economische en financiële engineering, voor het academiejaar 2020- 2021 (bewijsstuk 3: Bewijs van inschrijving aan de IHE en transcript).

Dat zij echter sinds het academiejaar 2021-2022 regelmatig is ingeschreven aan de Enseignement de promotion de formation continue (EPFC) te Brussel.

Bijgevolg moet de aanvraag tot verlenging van verzoeksters verblijfsvergunning voor studenten worden beoordeeld op basis van haar inschrijving bij het EPFC te Brussel voor het academiejaar 2021-2022, en niet op basis van haar inschrijving bij het Institut privé des hautes études à Bruxelles IHE voor het academiejaar 2020-2021.

Dat de wederpartij, door de bestreden beslissing te nemen, de bepalingen van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 heeft geschonden Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat de bestreden beslissing daarom de zorgplicht schendt.

Dat deze reden in principe volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen,”

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in wezen tweeledig is. Enerzijds wordt vastgesteld dat verzoeksters aanvraag niet in aanmerking kan worden genomen omdat haar statuut is gewijzigd en zij heeft nagelaten een aanvraag in te dienen voor statuutswijziging in toepassing van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Anderzijds wordt vastgesteld dat zij bij de indiening van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet aantonen dat zij de retributie heeft betaald, *quod non*.

Verzoekster laat het tweede hiervoor vermelde motief ongemoeid, zodat het blijft staan.

Wat het eerst vermelde motief betreft, betoogt verzoekster in essentie dat de bestreden beslissing berust op een onjuiste analyse van de objectieve elementen van het dossier, aangezien zij nog steeds de status heeft van student, nu zij sinds het academiejaar 2021-2022 regelmatig is ingeschreven bij het EPFC, een door de staat georganiseerde, gesubsidieerde en geaccrediteerde instelling voor hoger onderwijs. De verwerende partij had, bij een zorgvuldig onderzoek, kunnen vaststellen dat verzoekster voor het academiejaar 2020-2021 aan het IHE was ingeschreven en dat zij sedert het academiejaar 2021-2022 regelmatig is ingeschreven aan de EPFC, zodat haar aanvraag tot verlenging op deze laatste inschrijving moet worden beoordeeld, en niet op basis van haar inschrijving in het IHE.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeksters argumentatie berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het wordt immers niet betwist dat verzoekster, die aanvankelijk in het bezit was van een A-kaart die haar op grond van de artikelen 9 en 13 werd afgeleverd om te studeren aan een privé-instelling (met name het IHE, waarnaar zij verwijst), voor het daaropvolgende academiejaar werd ingeschreven aan een erkende onderwijsinstelling. De verwerende partij heeft echter vastgesteld dat, precies omwille van die omschakeling, er sprake is van een statuutwijziging naar student aan een erkende instelling zodat verzoekster een aanvraag tot machtiging had moeten indienen in toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met haar nieuwe inschrijving aan een erkende onderwijsinstelling, zoals verzoekster wil laten gelden, kan dan ook niet worden gevolgd.

De artikelen 58 en verder van de Vreemdelingenwet zijn van toepassing op studenten die zijn ingeschreven aan een door de bevoegde overheid erkende instelling voor hoger onderwijs. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster niet betwist dat zij haar aanvraag moest indienen in toepassing van de artikelen 58 en verder van de Vreemdelingenwet en dat zij dat heeft nagelaten.

3.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS